

împuținează”. „Maria și-a ales partea cea bună care nu se va lua la ea”, spune Sfântul Ioan Casian, arată că preocuparea Mariei, zelul ei, nu se va sfârși vreodată, căci cine se poate sătura ascultând pe Dumnezeu!? Însă, lucrarea Martei, chiar dacă este solicitantă, totuși fiind una materială, este trecătoare.

La prima vedere, am fi tentați să empatizăm cu Marta, căci ea dorea să fie o bună gospodină, o gazdă ospitalieră, dar sfârșește prin a fi muștrată pentru abnegația ei. Să nu uităm că Oaspetele suratorilor lui Lazăr, era Dumnezeu - Omul, care întotdeauna, prin cuvintele rostite, avea în vedere să ne învețe, să ne îndrume, să corecteze traiectoria de multe ori greșită a vieții noastre.

Din această perspectivă, dojana adresată de Mântuitorul Hristos Martei capătă conotații deosebite și în propria noastră existență: dacă ținem seama că unele exegeze văd în cele două surori, Maria și Marta, cele două laturi ale vieții umane, sufletul și trupul, atunci trebuie să recunoaștem că tindem, din ce în ce mai mult, să fim o „Martă” ocupată, stresată și îngândurată. Ce-i drept, existența cotidiană o cere: cheltuieli, rate, medicamente, munca din ce în ce mai prost remunerată. La urma urmei, nu este nici un păcat să fii prevăzător și chivernisitor, știind prea bine că aceasta este rânduiala din bătrâne veacuri statornicită. Carevasăzică suntem de multe ori „Marte” ce nu mai răzbesc cu obligațiile materiale. Dar ce facem cu „Maria”, cu sufletul din noi, ce facem cu ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu? Nu putem renunța la relația noastră cu Ceresul Părinte nici chiar atunci când sarcinile ce privesc viața noastră

materială sunt tot mai solicitante, când grijile crescânde ale „Martei” ne acaparează tot mai mult. Putem să muncim cu mare avânt, dar să n-avem spor, putem agonisi averi, dar fără a capitaliza în Cer nimic, putem să învățăm multe și să nu reținem ceva vital pentru mântuire. Și, atunci, care ar fi soluția? Să fim „Marie” dimineața și seara „Marta”?

Dacă privim mai cu luare aminte asupra textului scripturistic, observăm că Mântuitorul intervine în echilibrul preocupărilor celor două surori, atunci când Marta periclita starea firească a lucrurilor: când Marta dorea ca Maria să aibă aceleași preocupări ca ale ei. Altfel spus, când Marta, adică trupul, dorea să transforme sufletul, pe Maria, tot în trup; când intenționa să materializeze sufletul. Cât timp Maria asculta și Marta trebuia, Domnul nu a intervenit, arătând prin aceasta că firescul vieții noastre în aceasta constă: **sufletul să se roage, să asculte și să vorbească cu Dumnezeu, dar trupul să-și rânduiască cele necesare pentru existența materială.**

Vasăzică, fiecare parte a ființei noastre să-și facă datoria; sufletul să se roage, dar trupul să muncească, neuitând esențialul, Cuvântul lui Dumnezeu, relația noastră cu Mântuitorul, partea cea bună care ne agonisește mântuirea. Așadar, care ar fi soluția? Să încercăm să fim o „Martă” și o „Marie” concomitent. Să ne rugăm nu doar la plecarea genunchilor, seara sau dimineața în fața icoanei, ci și când muncim, să trudem cu gândul la Dumnezeu.

(Arhimandritul Mihail Daniliuc Reflecții)

”SFÂNTUL FANURIE M-A AJUTAT”

„În clasa a XI-a, fiul meu, Alexandru nu a mai mers la școală. Intrase într-un anturaj nepotrivit, care l-a influențat foarte mult. Deși el ne asigura pe noi, părinții, că totul este în regulă, am mers într-o zi la liceu. Când am ajuns, diriginta ne-a spus că îi mai trebuie o absență și va fi exmatriculat. Din acea zi, am luat legătura cu toți profesorii, l-am supravegheat și mai ales m-am rugat Sfântului Fanurie. În fine, a terminat prost anul acela, dar a terminat. După un pelerinaj în Grecia, acasă la sfântul nostru drag, băiatul meu a început să învețe, iar în clasa a XII-a a luat bacalaureatul al treilea pe liceu. Alexandru este căsătorit de trei ani cu o fată din Maramureș, frumoasă și credincioasă (Sfântul Fanurie mi-a răspuns și de această dată la rugăciuni) și au o fetiță.”

Camelia Cristea, București

(<http://ziarullumina.ro>)